

EN HYLLNING TILL LIVET

GISÈLE PELICOT

med Judith Perrignon

En hyllning till livet

Skammen måste byta sida

ÖVERSÄTTNING ANNA PETRONELLA FOULTIER

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Albert Bonniers Förlag
Box 3159, 103 63 Stockholm
www.albertbonniersforlag.se
info@albertbonniers.se

ISBN 978-91-0-081255-3

COPYRIGHT © Gisèle Pelicot, 2026

International Rights Management: Susanna Lea Associates

ORIGINALET *TITEL Et la joie de vivre*

ÖVERSÄTTNING Anna Petronella Foulter

OMSLAG Ingrediensen AB

FÖRSTA TRYCKNINGEN

TRYCK ScandBook, EU 2026

Jag dukar alltid frukostbordet på kvällen. Först ställer jag ut kopparna, tallrikarna, besticken, servetterna, sedan honungen och marmeladburkarna. Det är som om jag tog ett kliv över den natt jag alltid fruktat och slog fast att nästa dag skulle bli harmonisk. Jag behöver bara ta fram smöret, sätta på vattenkokaren, låta doften av kaffe och rostat bröd stiga upp mot taket. Allt kommer att bli bra.

Jag hade gjort i ordning allt den kvällen. Jag hade till och med tagit fram Dominiques kläder. Låt oss kalla honom Dominique. Jag kallade honom aldrig det utan föredrog smeknamn, med den ömhet de förmedlar: ibland Doumé, ibland Mino, men sedan visste jag inte vad jag skulle kalla honom. Jag sa monsieur. Monsieur Pelicot. När jag nu skriver vår historia väljer jag hans förnamn. Jag bestämde mig för hans buteljgröna manchesterbyxor och den skära tenniströjan från Lacoste som han fått av barnen. Följande morgon skulle vi infinna oss på polisstationen.

Vi hade fått tid klockan 9.30. Medan vi drack kaffe lyssnade vi på nyheterna från RTL. Covidpandemin hade fått ett rejält uppsving. Ett nytt utgångsförbud var planerat. Jag såg på himlen genom köksfönstret framför mig, solen sken, jag föreslog att vi skulle ta en lång promenad under eftermiddagen, som en kontraorder mot regeringens beslut och säkert som ett slags botemedel mot den kallelse vi fått. Dominique satt mitt emot mig men reagerade inte. Jag påpekade att min bror

Michel skulle ha fyllt sextionio år, eftersom det var den 2 november. Han suckade och sa att han inte tyckte om november, att det aldrig var någon bra månad, förmodligen med tanke på alla räkningar och påminnelser om uteblivna betalningar som skulle stöta över oss. Mina spöken och våra ekonomiska problem svävade alltså en kort stund i köket. Men vi har levt med dem i alla tider. Och på något sätt svetsade de oss samman. Dominique gick för att duscha medan jag dukade av. Just när vi skulle gå tog han på sig en jacka som inte alls passade till de kläder jag hade lagt fram. Jag sa det till honom. Han ryckte på axlarna. Vi tog min bil. Han körde mot polisstationen i Carpentras.

Två månader tidigare hade en säkerhetsvakt upptäckt Dominique inne på Leclerc när han filmade under kjolen på tre kvinnor. Självt befann jag mig hos vår dotter Caroline och hennes make Pierre i Parisregionen, där jag tog hand om min dotterson tills han skulle börja skolan efter sommaren. Sedan åkte vi några dagar över helgen till deras hus på Île de Ré. Jag var där när Dominique ringde med en uppjagad röst som jag inte kände igen. Han mumlade att han tappat sin mobiltelefon, att han behövde en kod för att reaktivera den han just köpt, och koden hade skickats till min telefon. Jag gav den till honom, men allt verkade med ens så kaotiskt fast han annars var så metodisk och välorganiserad. Några dagar senare kom han för att hämta mig vid stationen och jag tyckte att han såg magrare ut. När vi väl kommit hem brast han ut i gråt. Han sa att han inte ville förlora mig. Jag såg omedelbart Pappa inför mig efter Mammas död. Den man som gråter i mitt huvud är min far som skakas av snyftningar, och jag står bredvid utan att kunna trösta honom. Och när jag såg Dominique gråta blev jag rädd att han var sjuk, att hans cancer hade kommit tillbaka för att rycka bort honom.

Så när han till sist erkände att han tappat huvudet en vecka tidigare på Leclerc i Carpentras, att han hade filmat under kjolen på några kvinnor, hamnat på polisstationen och fått sin mobiltelefon och dator beslagtagna blev jag ledsen men samtidigt nästan lättad. Det var förfärligt att föreställa sig hur min make följde efter dessa kvinnor, outhärdligt att tänka mig honom som förövare men det var inte oåterkalleligt som jag fruktat, jag som tror att allt dramatiskt som händer har med döden att göra. Den dagen sa jag alltså till honom att historien skulle stanna mellan oss, att jag inte behövde tala med barnen om det eftersom det bara skulle göra dem illa, att jag inte skulle lämna honom, men att han ovillkorligen måste be de kvinnor han filmat om ursäkt, uppsöka en psykolog och att det inte fick hända igen, för då skulle jag gå ifrån honom. Jag lovar dig, försäkrade han, jag kommer inte att göra om det. Jag kunde inte glömma vad han gjort, det var en varningssignal, men en varning om vad? Det hade jag ingen aning om. Jag ville att livet trots allt skulle fortsätta sin gilla gång i vårt lilla gula hus med blå fönsterluckor i södra Frankrike, dit vi flyttat efter pensionen. Vi hade täckt över poolen. Rosenlagern blommade inte längre. Hösten nalkades.

I mitten av oktober hade jag rest tillbaka till Paris, den här gången för att ta hand om min son Davids barn då han skulle genomgå en enklare operation. Jag for iväg för att ta hand om några av barnbarnen så fort någon bad om det. Skolloven stod inskrivna i min kalender. Jag kom också rusande om något oförutsett inträffat. Jag var Maminou, farmor och mormor som alltid var på språng. Jag var inte rädd för att bli gammal för jag visste att det var ett privilegium. Hemma hos David tillbringade jag mycket tid med mina sondöttrar. Charlize vägrade envist varje morgon att ta på sig något annat

än mjukiskläder. Hennes tvillingsyster Clémence tyckte om glittriga kläder och var svag för prinsessklänningar. De var nio år, precis som jag var när min mor dog.

Den morgonen hörde jag inte att telefonen ringde. Jag satt på åskådarplats vid en tennisbana. Charlize sprang efter varje boll, jag och Clémence följde henne med blicken. Hennes forehead hade blivit bättre. Jag hade missat ett samtal. Numret fanns inte bland mina kontakter. Jag ringde upp lite senare. "Hej, ni hade försökt nå mig?" Mannen presenterade sig: "Polisassistent Perret vid polisstationen i Carpentras. Vi förhörde er make för några veckor sedan, vet ni vad det handlar om?" Ja visst, svarade jag, min man har berättat allt för mig. Svaret genljöd inom mig som en seger, beviset på den öppenhet och tillit som rådde hos ett äldre par som vi. Jag lade till att jag levt med honom i femtio år och att han aldrig behandlat mig illa.

- När kommer ni tillbaka igen?
- Den 21 oktober. Jag kan komma förbi så snart jag är hemma igen.
- Nej, nej, vi har mycket att göra. Kom hit den 2 november med er make.

Den 2 november var alltså här. Dominique hade inte någon anledning att snyfta som Pappa när Mamma dog. "Oroa dig inte, det är bara en formalitet", lugnade jag honom medan jag parkerade framför polisstationen, en liten modern, anspråkslös byggnad, gul som vårt hus, den färg putsen har i Provence. Vi steg in, med de där ljusblå rektanglarna över ansiktet som man numera ser över hela jorden. Vi hade knappt anmält oss i receptionen förrän en man med kortsnaggat hår böjde sig ner mot oss från balustraden på övervåningen.

– Först vill jag tala med monsieur Pelicot, sedan madame, ropade han till oss.

Det var polisassistent Perret. Dominique gick upp i sin omaka jacka utan att vända sig om. En kort stund senare kom polismannen tillbaka och gjorde ett tecken åt mig att komma. Jag gick bekymmerslöst upp för trappan i min tur och väntade mig att Dominique skulle sitta på hans kontor. Han var inte där. Laurent Perret sa åt mig att sätta mig mitt emot honom, men på ordentligt avstånd från hans skrivbord så att jag kunde ta av mig munskyddet. Jag skyndade mig att be om ursäkt för det min make hade gjort. Mannen vid skrivbordet var lång, massiv, med ett kraftigt ansikte och breda axlar, han förkroppsligade verkligen auktoritet och ändå fanns det i hans sätt gentemot mig någonting mjukt och försiktigt. Han bad mig att uppge mitt namn, mitt födelsedatum och min födelseort: den 7 december 1952 i Villingen, i Tyskland. Flicknamn: Guillou. Föräldrarnas namn: Yves Guillou och Jeanne Prot. Han frågade hur vi hade träffats, jag svarade att det var hos min moster, i juli månad år 1971, och jag lade till att det var kärlek vid första ögonkastet. Han bad mig beskriva min makes personlighet.

– Han är vänlig, omtänksam. En toppenkarl, det är därför vi fortfarande är tillsammans.

Han frågade om vi brukade bjuda hem vänner. Jag svarade att vi regelbundet bjöd hem folk, och när han bad mig beskriva en typisk sådan kväll sa jag att det varierade, vi var inga gamlingar som gjorde saker på rutin. Han frågade hur dags jag brukade gå och lägga mig och om det var samtidigt som min man, om jag brukade ta en tupplur på eftermiddagen. Jag blev en smula förvånad över hans frågor.

– Brukar ni byta partner eller gå på swingersklubbar?

Jag förstod inte. Jag hörde hur jag svarade nej, aldrig i livet, jag hörde hur jag mumlade att det var helt otänkbart för mig.

Att jag inte skulle stå ut med att andra rörde vid mig. Att jag behöver känslor. Han frågade om jag trodde att jag kände min make så väl att han inte kunde dölja någonting för mig. Jag svarade ja.

– Jag ska visa er några foton och videor som ni inte kommer att uppskatta.

Då hörde jag hur något steg upp i hans röst, inte förlägenhet så mycket som en märklig blandning av obestämd fara och vilja att beskydda. Han lät mig veta att Dominique just blivit häktad misstänkt för flera grova våldtäkter och ofrivillig drogning. Jag tror att jag började gråta. Jag gick fram till skrivbordet. Jag tog på mig munskyddet igen. Han plockade fram ett foto som han gav mig. En kvinna med strumpebandshållare som ligger på sidan. En svart man ligger bakom henne och tränger in i henne.

– Det är ni på det här fotot.

– Nej, det är inte jag.

Jag tog fram mina glasögon och han ett till foto. Samma kvinna på rygg, en tatuerad man bredvid henne.

– Det är ni.

– Nej.

Jag kände inte igen personerna. Inte kvinnan heller. Hennes kind var så lös. Munnen så slapp. Det var en trasdocka.

Ett tredje foto. Mannen hade fortfarande sin brandmans-tröja på sig.

Jag hörde inte vad polisen sa. Eller snarare hörde jag men det hade inte med mig att göra. Det var som ett avlägset eko av en röst. ”Det är ert sovrum. Visst är det era sänglampor?”

Än sen då? Det är ju inte jag som ligger lealös på sängen. Det är ett fotomontage. Någon som är arg på Dominique har gjort det. Senast i går kväll när han såg en kvinna med covid i respirator på tevenyheter uttryckte han hur hemskt det vore om det var jag som låg där.

Polisen nämnde en siffra. 53 män skulle ha kommit hem till oss för att våldta mig. Jag bad om vatten. Munnen var bedövad. En psykolog kom in på kontoret. En ung kvinna.

Jag är långt borta även om vi befinner oss i samma rum.

Jag har inget behov av henne. Jag är säker på min lycka, vår lycka. Snart femtio års äktenskap och fortfarande ett så tydligt minne av vårt möte. Hans leende. Hans försynta blick. Hans lockiga hår som nådde ner till axlarna. Hans sjömanströja. Han skulle älska mig.

Min hjärna slutade fungera i polisassistent Perrets arbetsrum.